

60 anys d'Edigsa, la discogràfica pionera

Repassem la història de l'Editora General Societat Anònima, fundada ara fa 60 anys | Elaborem una llista de reproducció de 30 cançons representatives del segell



Arxiu

L'Editora General Societat Anònima (Edigsa) es va fundar a Barcelona ara fa seixanta anys. Legalment, la constitució es va establir a Vic. "Es tractava de complicar-ho tot una mica perquè nosaltres estàvem marcats", recordava Josep Maria Macip, una de les quatre persones que van acudir a la notaria. Les altres eren Josep Espar, Ignasi Espar i Francesc Cabana. Rere seu, hi havia uns dos-cents inversors que ja sabien que mai no recuperarien els diners, però que ho consideraven un servei al país. Entre ells hi havia el futur president Jordi Pujol, el jurista Josep M. Vilaseca Marcet i el joier Amadeu Bagués, entre altres prohoms significats.

La posada en marxa del segell coincideix en el temps amb els primers concerts d'**Els Setze Jutges**. Uns i altres treballaven per separat fins que amics comuns els van posar en contacte. Les necessitats dels uns eren les possibilitats dels altres. Edigsa, però, va néixer amb la voluntat d'abastar molt més que el món de la cançó. El mateix nom de l'empresa, Editora General, explicitava aquesta voluntat. Així, a Edigsa es van publicar també discos per a infants (**Queta & Teo, Ara Va de Bo**), cant coral (**Coral Sant Jordi**), música clàssica (*Antologia històrica de la música catalana* presidida per **Pau Casals** i dirigida per **Oriol Martorell** i **Antoni Ros-Marbà**), pop-rock (**Francesc Herebero, Els 4 Gats, Els Corbs...**), folk (**Uc, Al Tall, Esquirols...**), cançó lleugera (**Magda, Salvador Escamilla, Lluís Olivares...**), jazz (**Núria Feliu amb Tete Montoliu**,

Lou Bennet...), humor (**Capri, Dodó Escolà...**), espirituals (**Jordan's Trio, Pare Ladislau d'Easo...**), de divulgació (*Història de Catalunya amb cançons, Llegendes de Catalunya*), sardanes, rumba, nades, recitat de poemes...

Entre 1962 i 1967, Edigsa va promoure multitud d'artistes, entre els quals **Josep Maria Espinàs, Delfi Abella, Miquel Porter, Remei Margarit, Raimon, Pi de la Serra, Jordi Barre, Maria Cinta, Núria Feliu, Enric Barbat, Guillermina Motta, Joan Manuel Serrat, Joan Ramon Bonet, Miquela Lladó, Marià Alberó?** I també van publicar **La Trinca, Sisa, Toti Soler, Ovidi Montllor, l'Orquestra Mirasol** i la **Companyia Elèctrica Dharma**.

Un dels punts d'inflexió de la companyia es va produir el 1968, amb la decisió de **Joan Manuel Serrat** de cantar en castellà i l'oferta de TVE perquè cantés al festival d'Eurovisió. Hi va haver molts factors que van condicionar que, al final, **Serrat** no cantés en castellà a Eurovisió. "Hi ha una persona clau, que és el mànager de **Serrat**, Lasso de la Vega, que devia ser molt bo en la seva feina, però per mi era una mala persona. Ell li va fer veure que triomfaria en castellà i que nosaltres l'estàvem embolcallant i frenàvem la seva carrera... i el va convèncer. Però un dia va actuar al País Valencià, la gent el va xiular i va entrar la policia a la sala. Això va trasbalsar **Serrat**, que no era franquista, i es va exiliar a París. Llavors, un periodista de TVE el va anar a buscar i el va convèncer que els patriotes catalans volíem perjudicar-li la carrera. Ell va agafar la guitarra i se'n va tornar amb el periodista cap a l'aeroport. Pel camí es veu que es va adonar que l'afalagaven per enredar-lo, i en un moment del trajecte, aprofitant un semàfor, va obrir la porta del taxi i va baixar. Va tornar a l'hotel on érem nosaltres i els seus pares", afirmava fa uns anys Macip.

Presentació de Joan Manuel Serrat per a Eurovisió 1968

La no actuació de **Joan Manuel Serrat** a Eurovisió va portar dues conseqüències a Edigsa: La primera va ser l'advertiment del ministerio de Información y Turismo que si l'editora publicava el disc *Cançons tradicionals* de Serrat, els tancarien la companyia. Segons Macip, la notificació se'ls va fer dient textualment: "L'Estat modern té molts mitjans per tancar una empresa". El director d'Edigsa, Claudi Martí, es va traslladar a Madrid i els va respondre que si es retirava el disc ja hi havia preparada una convocatòria per a tota la premsa estrangera". I la segona conseqüència va ser la marxa de **Raimon** -i subsidiàriament de **Pi de la Serra**- d'Edigsa: "**Raimon** es va emparar amb nosaltres. Deia que érem una colla de burgesos aliats amb en Fraga Iribarne i quan va vèncer el seu contracte va marxar. Havíem donat suport a **Serrat** i, segons ell, era un traïdor".

L'activitat d'Edigsa es va perllongar fins al 1983, si bé els darrers anys el funcionament era més

similar al d'una companyia discogràfica estàndard amb menys component polític i patriòtic que el que n'havia animat la creació. El desembre d'aquell any va cessar la seva activitat i va traspasar el catàleg a un nou segell discogràfic, Produccions Discogràfiques Independents (PDI), companyia que tancaria definitivament la segona meitat dels anys 2000. Bona part del catàleg original d'Edigsa ha estat recuperat pels mateixos autors (**Serrat, Raimon, La Trinca, Sisa, Pau Riba...**), mentre que el gruix de la resta de gravacions va ser comprat i reeditat per Picap a partir del 2007.